

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/49/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214010160
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4214010160.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a sudcov JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci proti obžalovanému J. Y., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona a § 138 písmeno b/, písmeno j/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného J. Y. proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 12.03.2015, sp. zn. 1T/36/2014, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 28.05.2015, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/, odsek 2 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o trestoch uložených obžalovanému.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku s a

obžalovaný

J. Y., narodený XX.XX.XXXX v S. G., trvale bytom

D. I., D. XXXX/XX, toho času vo väzbe

v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu

odňatia slobody Nitra,

o d s u d z u j e:

Podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (po zistení poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 písmeno l/, písmeno n/ Trestného zákona a priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m/ Trestného zákona) a § 38 odsek 5 Trestného zákona na trest odňatia slobody 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s a na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ů j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (po zistení poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 písmeno l/, písmeno n/ Trestného zákona a priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m/ Trestného zákona) a § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody 2 (dva) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s a na výkon trestu odňatia slobody z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 odsek 1 Trestného zákona s a u k l a d á trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 3 (tri) roky.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona z r u š u j e s a výrok o treste obžalovanému uloženom trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda z 20.05.2013 sp. zn. 1T/86/2013 (doručeným 28.05.2013), ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný J. Y. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným v bode 1/ napadnutého rozsudku zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona a § 138 písmeno b/, písmeno j/ Trestného zákona a v bode 2/ napadnutého rozsudku zo zločinu vydierania podľa 189 odsek 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

1/ od presne nezisteného času, približne od jesene roku 2011 do dňa 12. októbra 2013 v obci Q., Y. dvor v rodinnom dome so súpisným číslom XXX, hlavne pod vplyvom alkoholu spôsoboval fyzické a psychické utrpenie svojej družke I. Y., narodenej XX. júla XXXX, svojim deťom I. Y., narodenému XX. decembra XXXX a J. Y., narodenému X.. B. XXXX, a aj deťom svojej družky a to J. Y., narodenej XX. júla XXXX a S. Y., narodenému XX. septembra XXXX, všetci bytom Q., Y. dvor č. XXX, a to tým spôsobom, že sa k nim správal agresívne a panovačne, pravidelne na nich kričal a vyhrážal sa im, že ich zabije, svoju družku I. Y., narodenú XX. júla XXXX bil raz mesačne na rôznych častiach tela, okrem obdobia keď otehotnela, až do augusta 2013, počas ktorej doby jej okrem jednej facky fyzicky neublížil, avšak s ňou naďalej kričal a vyhrážal sa jej, že ju zabije, deti svojej družky J. Y. a S. Y., ale najmä ich spoločné deti I. Y. a J. Y. týždenne viackrát bil päšťou do rôznych oblastí tela, aj ich kopol, následkom čoho poškodeným vznikli na tele modriny a aj iné zranenia, avšak lekára nevyhľadali, následne jeho konanie dňa 12. októbra 2013 vyvrcholilo v tom, že po tom, ako mu jeho syn J. Y. nedoniesol správnu skrutku a následne odišiel na toaletu, zavolať ho naspäť, chytil ho za bundu a ťahal ho k sebe cez malý plot, pričom ho udrel päšťou do hlavy, následkom čoho poškodený prepadol cez plot, potom ho začal kopať a udierať päšťami, zdvihol ho zo zeme a hodil ho hlavou o stenu, v tom momente prišla na pomoc svojho syna I. Y., ktorá naňho zakričala, aby prestal a udrela ho zozadu do pleca, následkom čoho sa otočil k nej a zakričal na ňu, že je kurva a rozjebe jej hlavu kladivom, chytil ju za vlasy, udieral päšťami a kopol ju kolenom do brucha, následne ho v tomto jeho konaní zastavili až otec a strýko poškodenej, na ktorých tiež fyzicky zaútočil, následkom jeho konania sa podľa znaleckého posudku I.. D. T. vytvoril u poškodenej I. Y., narodenej XX. júla XXXX, syndróm týranej osoby, a podľa znaleckého posudku C..C. I. u poškodeného J. Y., narodeného X. H.. XXXX, J. Y., narodenej XX. júla 2003, S. Y., narodeného XX. septembra XXXX, syndróm týraného a sociálne zanedbávaného dieťaťa, pričom u poškodeného I. Y., narodeného XX. decembra XXXX, sú prítomné príznaky sociálne zanedbaného dieťaťa,

2/ v presne nezistenom čase vo večerných hodinách dňa 28. júna 2011 na bližšie nezistenom mieste v blízkosti obce Q., povedal I. Y., narodenej XX. júla XXXX, ktorú na ceste v motorovom vozidle zbil tak, že na druhý deň musela vyhľadať lekárske ošetrovanie, že ak túto skutočnosť jej rodičia oznámia na polícii, tak zabije ju, všetky deti a aj jej rodičov, po čom rodiačia I. Y. I. Y., narodený XX. apríla XXXX a I. Y., narodená XX. septembra XXXX, obaja trvale bytom Q., Y. S. č. XXX zo strachu pred obvineným túto skutočnosť na polícii neoznámili,

a takto konal napriek tomu, že bol

-rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 2T/33/93 z 8. apríla 1993 odsúdený za trestný čin vydierania podľa § 235 odsek 1, odsek 2 písmeno b/Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov a za trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov a za trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov na trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov s jeho zaradením do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Za to bol obžalovanému podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno l/ , § 37 písmeno m/, § 38 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 5 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody 11 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 42 odsek 1 Trestného zákona, § 36 písmeno l/, § 37 písmeno h/, písmeno m/ Trestného zákona mu bol uložený aj ďalší súhrnný trest vo výmere dvoch rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písmeno a/Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 odsek 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 3 roky. Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona bol zrušený výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 1T/86/2013 zo dňa 28.05.2013 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia, na tento výrok obsahovo nadväzujúce ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Podľa § 73 odsek 2 písmeno c/ Trestného zákona súd obžalovanému uložil aj ochranné protialkoholické liečenie v ambulantnej forme.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie obžalovaný, ktorým napadol výrok o treste. V písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že pre nedostatok dôvodov napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, z akého dôvodu nepoužil ustanovenie § 39 odsek 1 Trestného zákona. Za okolnosti prípadu podľa uvedeného ustanovenia je potrebné považovať skutočnosť, že súd I. stupňa nesprávne prihliadol na odsúdenie obžalovaného vo veci Okresného súdu Komárno sp.zn. 2T/ 33/93, pretože sa jedná o odsúdenie staré 22 rokov. V tejto súvislosti nemal prihliadnuť na toto odsúdenie ani podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona. Súd I. stupňa pochybil, keď nepočkal na rozhodnutie vo veci Okresného súdu Dunajská Streda pod sp.zn. 2 Nt/7/2014, pretože právoplatné rozhodnutie v uvedenej veci by malo vplyv na rozhodnutie v predmetnej veci. Odpadla by možnosť použitia ustanovenia § 38 odsek 5 Trestného poriadku. Obdobne pre nedostatok dôvodov napadnutého rozsudku súdu I. stupňa nie je možné zistiť, z akého dôvodu nepoužil ustanovenie § 38 odsek 7 Trestného zákona. Zároveň súd I. stupňa mal prihliadnuť aj na ďalšiu poľahčujúcu okolnosť a to podľa § 36 písmeno k/ Trestného zákona, pretože obžalovaný poslal poškodeným niekoľko listov, ktorými sa snažil odstrániť škodlivé následky trestného činu. Ďalej v písomných dôvodoch svojho odvolania, nad rámec dôvodov uvedených v odôvodnení odvolania jeho obhajcom, uviedol, že dostal veľmi prísny a neprimeraný trest. Mal mu uložiť jeden trest za obidva skutky a mal použiť § 41 Trestného zákona. Vec bola spojená na jedno spoločné konanie, išlo o jedno časové obdobie a navrhol, aby krajský súd vyniesol spravodlivý rozsudok a použil § 39 Trestného zákona alebo vrátil vec na nové rozhodnutie a žiadal tiež, aby krajský súd vzal do úvahy vyhlásenie, priznanie viny, oľutovanie a skutočnosť, že do dnešného dňa ľutuje aj celý život, čo spravil. Sľúbil, že sa to už nikdy v živote nestane, ľúbi svoju rodinu a aj sa jej ospravedlnil. Poukázal na svoj zdravotný stav a na závery znaleckého posudku, že trpel duševnou chorobou a ovládacie schopnosti mal čiastočne znížené.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrval v celom rozsahu na písomných dôvodoch odvolania obžalovaného.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodoch svojho odvolania, uviedol, že o jeho návrhu na zahľadanie odsúdenia Okresného súdu Komárno sp.zn. 2T/33/93 doteraz nebolo rozhodnuté.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že odvolanie nepovažuje za dôvodné. Použitie zmierňovacieho ustanovenia §-u 39 odsek 1 Trestného zákona, najmä s poukazom na kriminálnu minulosť obžalovaného považoval za nenáležitú. Nevidí dôvod, pre ktorý by súd pri ukladaní trestu nemal prihliadať na nepochybne nezahladené odsúdenie obžalovaného a to rozsudkom

Okresného súdu v Komárne sp. zn. 2T/33/93 z 08.04.1993, najmä, ak sa obžalovaný v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody neosvedčil a v roku 2000 mu bol nariadený výkon zvyšku trestu odňatia slobody. Domnieva sa, že podľa § 38 odsek 5 Trestného zákona mal súd postupovať aj pri ukladaní trestu za skutok uvedený v bode 2 rozsudku, v dôsledku absencie odvolania prokurátora však toto pochybenie nie je možné napraviť.

Krajský súd, ako súd odvolací na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné vo vzťahu k dôvodom týkajúcich sa výrokov o trestoch uložených obžalovanému.

Odvolací súd pri preskúmaní správnosti postupu prípravného konania z predloženého dôkazového materiálu zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie uvedené v ustanovení § 119 odsek 1 Trestného poriadku, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Okresný súd v napadnutom rozsudku náležite odôvodnil svoje skutkové zistenia ako i právnu kvalifikáciu konania obžalovaného a odvolací súd, ktorý dospel k rovnakým vecným a právnym záverom, preto v podrobnostiach odkazuje na príslušnú časť napadnutého rozsudku, ktorú si v plnom rozsahu osvojil, navyše keď súd I. stupňa správne na hlavnom pojednávaní po postupe uvedenom v § 257 odsek 5 a § 333 odsek 3 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku a správne vykonal dokazovanie podľa § 257 odsek 8 Trestného poriadku len v rozsahu výroku o treste a vo výroku o ochrannom opatrení.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsoby vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.

Súd I. stupňa svoje rozhodnutie aj primerane odôvodnil v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku, keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s tvrdeniami obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní konania obžalovaného v otázke viny, právnej kvalifikácie a pri ukladaní trestu a ochranného opatrenia.

Okresný súd, v súlade s výsledkami dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, zistil skutkový stav uvedený vo výrokovej časti rozsudku v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 odsek 10 Trestného poriadku.

Okresný súd nepochybil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval v bode 1/ napadnutého rozsudku ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona a § 138 písmeno b/, písmeno j/ Trestného zákona a v bode 2/ napadnutého rozsudku ako zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona a to z dôvodov uvedených v právnej vete napadnutého rozsudku.

Okresný súd v napadnutom rozsudku náležite odôvodnil svoje skutkové zistenia ako i právnu kvalifikáciu konania obžalovaného a odvolací súd, ktorý dospel k rovnakým vecným a právnym záverom, preto v podrobnostiach odkazuje na príslušnú časť napadnutého rozsudku, ktorú si v plnom rozsahu osvojil.

Pri skúmaní výroku o treste, odvolací súd zistil, že súd I. stupňa správne obžalovanému ukladal tzv. samostatný trest podľa § 208 odsek 2 Trestného zákona a to za skutok v bode 1/ napadnutého

rozsudku. Súčasne správne pri ukladaní tohto trestu použil ustanovenie § 38 odsek 5 Trestného zákona, pretože obžalovanému ukladal trest pri opätovnom spáchaní zločinu. Je potrebné uviesť, že o zahľadení odsúdenia Okresným súdom Komárno pod sp. zn. 2T/33/93 nebolo rozhodnuté ani súdom I. stupňa a správne na to poukázal prokurátor vo svojom vyjadrení, že nie je zákonný dôvod, pre ktorý by pri ukladaní trestu nemalo byť prihliadnuté na toto nezahľadené odsúdenie obžalovaného.

Pochybil však, keď obžalovanému ukladal trest len podľa ustanovenia § 38 odsek 2 Trestného zákona a to z dôvodu, že obžalovanému nepriznal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno n/ Trestného zákona. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní, pred začatím dokazovania, po poučení v intenciách § 257 odsek 1 Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe a jeho vyhlásenie po primeranom postupe podľa Trestného poriadku súd prijal postupom podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku a následne vykonal len dokazovanie súvisiace s výrokom o treste a ochrannom opatrení. Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písmeno n/ Trestného zákona spočíva v napomáhaní pri objasňovaní svojej trestnej činnosti a vyžaduje, aby páchatel pomáhal tým orgánom, ktoré sú určené na objasňovanie trestnej činnosti, teda orgánom činným v trestnom konaní a súdu. To však neznamená, že páchatel musí takto postupovať a napomáhať všetkým týmto orgánom. Aplikáciu tejto poľahčujúcej okolnosti možno priznať aj v prípade, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobí vyhlásenie o priznaní viny, pretože tým podstatne uľahčí súdne konanie tým, že súd I. stupňa nemusí vykonávať, v danom konkrétnom prípade, rozsiahle dokazovanie týkajúce sa viny. Nezaradenie súdu medzi orgány činné v trestnom konaní, neznamená, že súd je činný len v inom než trestnom konaní, pretože súd rozhoduje aj v trestných veciach. Krajský súd preto obžalovanému priznal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno n/ Trestného zákona a ukladal mu trest odňatia slobody podľa § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona a súčasne podľa § 38 odsek 5 Trestného zákona, pričom po znížení hornej hranici zákonnej trestnej sadzby (7 až 15 rokov) postupom podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona a následnom zvýšení dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu podľa § 38 odsek 5 Trestného zákona, ukladal obžalovanému trest v trestnej sadzbe 9 rokov a 6 mesiacov až 12 rokov. Týmto postupom uložil obžalovanému trest odňatia slobody 9 rokov a 6 mesiacov, po tom, čo na rozdiel od súdu I. stupňa ukladal obžalovanému trest podľa iného ustanovenia Trestného zákona, t.j. podľa ustanovenia § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona a túto skutočnosť zohľadnil pri výmere uloženého trestu.

Správne tiež súd I. stupňa za skutok pod bodom 2/ napadnutého rozsudku ukladal obžalovanému trest súhrnný, avšak opätovne pri ukladaní tohto trestu nepoužil poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno n/ Trestného zákona a nesprávne priznal obžalovanému priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písmeno h/ Trestného zákona, pretože spáchanie viacerých trestných činov je u obžalovaného zohľadnené pri uložení trestu podľa § 41 odsek 2 Trestného zákona. Preto krajský súd za tento skutok uložil obžalovanému podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, pri prevahe poľahčujúcich okolností postupom podľa § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona (tzv. asperačná zásada) a § 42 odsek 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody 2 roky. Zrušil súčasne výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený trestným rozkazom citovaným vo výroku rozsudku. V prípade obidvoch trestov obžalovaného na výkon týchto trestov odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona a vzhľadom na uloženie súhrnného trestu, uložil obžalovanému aj trest zákazu činnosti podľa § 61 odsek 1 Trestného zákona tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Takto uložené tresty obžalovanému sú podľa krajského súdu primerané a zodpovedajúce zákonu.

Pokiaľ ide o ochranné opatrenie uložené obžalovanému súdom I. stupňa, tento výrok krajský súd nerušil, pretože výrok o ochrannom opatrení je samostatným výrokom, oddeliteľným od výroku o treste a uloženie ochranného opatrenia súdom I. stupňa je vecne správne a v súlade so zákonom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.